

Altówka

Altówka jest bardzo podobna do skrzypiec, tylko nieco od nich większa. W rodzinie instrumentów smyczkowych pełni funkcję głosu „altowego”.

Zbudowana jest z podłużnego pudła rezonansowego z dwoma otworami w kształcie stylizowanej litery *f* oraz gryfu z bezprogową podstrunnicą, zakończoną główką w charakterystycznym kształcie ślimaka. Struny, podparte na podstawku, napinane są za pomocą kołków. Altówka, podobnie jak skrzypce, posiada cztery struny strojone w kwintach. Odpowiadają one dźwiękom *c, g, d¹, a¹*.

Brzmienie altówki jest łagodniejsze i mniej błyskotliwe od brzmienia skrzypiec. Jak pozostałe instrumenty z rodziny smyczkowych rozwijana była w XVI i XVII wieku. Jako instrument solowy była jednak przez kompozytorów nieco lekceważona. Przed 1750 rokiem nie pisano w zasadzie utworów solowych na altówkę. Jednym z pierwszych kompozytorów, który potraktował altówkę bardziej poważnie był [Wolfgang Amadeusz Mozart](#), który napisał nawet utwór koncertowy na skrzypce i altówkę.

O altówce opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

- Niektórzy kompozytorzy, jak [Jan Sebastian Bach](#), [Józef Haydn](#) i Wolfgang Amadeusz Mozart, uwielbiali grać na altówce w zespołach smyczkowych – realizowali wtedy interesujące, choć słabo słyszalne partie wewnętrzne.

Współcześnie dzieła na altówkę pisze znacznie więcej kompozytorów. Powstają one najczęściej na zamówienie wybitnych wirtuozów tego instrumentu, jak Jurij Bashmet i Pinchas Zukerman.

